

MOHLIN: NYSTROM

VIIMEINEN
ELÄMÄ

MOHLIN: NYSTROM

VIIMEINEN ELÄMÄ

SUOMENTANUT JÄNIS LOUHIVUORI

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jänis Louhivuori
Ruotsinkielinen alkuteos *Det sista livet*
© 2020 Peter Mohlin and Peter Nyström
First published by Norstedts, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

ISBN 978-952-279-924-1

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

OSA 1

2019 : 2009

BALTIMORE, 2019

HÄN MAKASI SÄNGYSSÄ ja tuijotti valkoista kattoa. Tahra kipsilevyssä terävöityi asteittain. Se näytti kummitukselta tai ehkä ilmapallolta. Kuin lapsen piirtämältä.

John tiesi olevansa valveen ja unen rajamaastossa, mutta hänellä ei ollut aavistusta, kuinka kauan hän oli lipunut näiden kahden maailman välillä. Hän yritti kääntää päätään nähdäkseen missä oli. Sekuntia myöhemmin seurasi tuskan hyökyaalto. Sen episentrumi sijaitsi takaraivossa ja levisi sieltä muualle ruumiiseen. Hän puristi silmänsä lujasti umpeen ja yritti löytää sisältään paikan, jonne voisi paeta turvaan. Sellaista paikkaa ei ollut.

Hän odotti, kunnes pahin kipu laantui, ja päätti tarkastella huonetta muilla aisteilla kuin silmillään. Siellä haisi puhdistusaineelta mutta vailla synteettistä aromia, jota sellaiset aineet yleensä sisälsivät. Ei sitruksen eikä kukkaniityn tuoksua, vain kliininen puhtauden haju.

Hän kuuli vasemmalta puoleltaan piipitystä. Ääni toistui parin sekunnin välein, ja sen täytyi olla peräisin teknisestä laitteesta pään korkeudella.

Hän kietoi hitaasti toisen kätensä sängyn teräksisen kaikeen ympärille ja antoi sen liukua eteenpäin, kunnes se törmäsi johonkin, mikä vaikutti johdolta. Hän tarttui siihen ja nosti sitä niin, että pystyi näkemään sen. Sen päässä oli punaisella napilla varustettu muovilieriö. Hän painoi nappia ja

odotti, että jotain tapahtuisi. Ei mennyt kauan, kun ovi avautui, ja askelten äänet lähestyivät. Valkotakkinen nainen, jolla oli hiukset sykeröllä niskassa, kumartui sängyn ylle.

”Oletko hereillä, John? Kuuletko minua?”

John nyökkäsi varovasti ja sai vastaukseksi hymyn.

”Olet Johns Hopkinsin sairaalassa Baltimoreessa”, nainen sanoi. ”Sinut on leikattu rintaasi saamiesi ampumavammojen takia.”

Samassa kun nainen sanoi sen, John tuli tietoisiksi toimenpiteen jälkeisestä kivusta. Se oli luonteeltaan erilainen. Ei yhtä räjähtävä kuin niskassa, vaan tylpempi. Kuin toinen kerros kipua.

Nainen jatkoi selostusta hänen terveydentilastaan. Hän oli menettänyt paljon verta ja ollut tajuttomana, kun hänet oli tuotu vuorokausi sitten ensiapuun. Hänet oli leikattu, ja lääkärit olivat saaneet sisäisen verenvuodon tyrehtymään. Luodit, yhteensä kaksi kappaletta, eivät olleet osuneet tärkeisiin elimiin vaan kulkeneet ruumiin läpi.

”Vettä”, hän sanoi hämmästyen heikkoa ääntään.

Hoitaja otti pöydältä pillillä varustetun mukin ja ojensi sen hänelle. John imi vettä ahnaasti, enemmän kuin pystyi nielemään. Hän alkoi yskiä, ja valkopukuinen nainen pyyhki hänen poskiaan paperipyyhkeellä.

”Makuulla juominen on vaikeaa. Kallistanko sängyn yläosaa?”

Hän nyökkäsi.

Hoitaja painoi nappulaa seinässä, ja sängyn yläpääty alkoi kohota. Viimeinkin John näki yleissilmäyksen huoneesta. Vasemmalla sängyn vieressä seisoi pyörillä kulkeva tippateline suonensisäisine lääkkeineen. John laski yhteensä kolme läpinäkyvää letkua, joista hänen kehoonsa virtasi kemikaaleja kyynärtaipeeseen työnnettyjen kanyylien kautta. Hänen kuulemansa piipitys oli peräisin laitteesta, joka valvoi hengitystä ja happitasoa.

Verhot kahden ikkunan edessä olivat ohuet ja päästivät sisään enemmän aurinkoa kuin hän olisi toivonut. Myös

käytävälle johtavassa ovesa oli lasi-ikkuna. Ruutu oli oven yläosassa ja kyllin suuri, jotta siitä pystyi näkemään ulkopuolella vahtivan poliisin.

John käänsi hitaasti päätään toiseen suuntaan ja näki toisenkin sängyn. Hän ei näköjään ollut huoneen ainoa potilas. Kun hän näki kasvot, kipu takaraivossa räjähti uudelleen.

Tuolla – vain parin metrin päässä – makasi mies, joka oli kaksikymmentäneljä tuntia aiemmin painanut pistoolin piipun hänen niskaansa.

2.

KARLSTAD, 2009

SE MENI TAAS PUHELINVASTAAJAAN. Heimer tiesi, että vaimo näki hänen soittavan, vaikka kello lähenteli jo puolta yötä. Kännykkä ja vaimo olivat käytännössä yhteen hitsattuja, ja kännykkä piippasi vuorokauden ympäri. Kun yksi maanosa sulkeutui, toinen avautui – ja vaimo oli aina saatavilla, kun joukot tarvitsivat komentajaansa.

Mutta kun hän, aviomies, halusi saada yhteyden omaan vaimoonsa, tämä päätti olla vastaamatta. Tai skriinasi puhe-
lut, kuten nykyisin sanottiin. Joskus hän olisi halunnut lainata jonkun johtoryhmään kuuluvan kännykkää ja soittaa sillä Sisselalle. Nähdäkseen, vastaisiko tämä.

Heimer katsoi ulos suuresta maisemaikkunasta hämmästyen veden tummuutta. Emelie palaisi pian Tukholmaan, ja kesä olisi virallisesti ohi. Hän ajatteli, miten oli tuskin tunnistanut tyttärtään noutaessaan tämän asemalta juhannusta edeltävällä viikolla. Muutos viehkoksi kauppakorkeakoulun opiskelijaksi oli tapahtunut niin nopeasti, että hän oli melkein unohtanut, miltä tytär nykyisin näytti.

Sissela oli ollut tietysti onnensa kukkuloilla, kun Emelie oli aloittanut opintonsa edellisenä syksynä. Vanhat asiat oli painettu villaisella, ja perheyrityksen perijätär oli saatu kaikkein hienoimpaan opinahjoon. Heimer ei ollut ollut yhtä vaakuuttunut tilanteesta. Hän oli ponnistelut kesän aikana korjatakseen heidän välinsä ja voittaakseen Emelien luottamuksen

takaisin kaiken sen jälkeen, mitä oli tapahtunut. Mutta tytär ei päästänyt häntä lähelleen.

Hän soitti Sisselalle uudelleen. Miksi helvetissä vaimo ei vastannut? Jos hän soittaa kolme kertaa tunnin sisällä, kai ihminen käsittää, että asia on tärkeä?

Hän istahti keittiösaarekkeen ääreen miettien tätä pas-kamaista päivää. Se oli alkanut riidalla aamiaispöydässä. Tukholmasta oli kantautunut koko lukuvuoden hyviä uutisia. Emelie oli raportoinut läpäisseensä tentit ja viihtyvänsä luokkatovereidensa parissa. Heimer oli kahdenkeskisessä keskustelussa vaimon kanssa kyseenalaistanut tyttären opiskelumenestyksen. Tytär oli perinyt hänen lukemista hankaloittava dysleksiansa, ja hän muisti, miten hänellä oli ollut vaikeuksia pysyä kärryillä arkkitehtipintojen teoriaosuuksissa. Sissela oli tuhahtanut hänen väitteilleen ja ihmetellyt, miksei hän voinut luottaa ainoaan lapseensa.

Mutta eilen pilvilinna oli romahtanut. Sisselan liiketuttava, kauppakorkeakoulun rehtorin läheinen ystävä, oli kuullut, että koulussa oltiin huolissaan Emeliestä. Poissaoloja oli paljon, eikä tyttöä enää juuri näkynyt koulun käytävillä. Sissela oli soittanut rehtorille eikä ollut antanut periksi ennen kuin tämä raukka oli kertonut suoraan, mistä oli kyse. Tytär oli suorittanut kahden lukukauden aikana vain kaksikymmentäneljä opintopistettä kuudestakymmenestä mahdollisesta. Eikä ollut edes osallistunut kahteen viimeiseen tenttiin.

Aamiainen oli muuttunut ristikuulusteluksi, ja Emelie oli joutunut vastaamaan valheistaan. Heimer oli yrittänyt rauhoitella vaimoaan, mutta tämä tuntui aivan unohtaneen, miten huonossa jamassa tytär oli ollut viime vuosina. Miten vähällä he olivat olleet menettää tämän kokonaan.

Aamun päätteeksi Emelie oli säännännyt huoneeseensa ja poistunut talosta reppu mukanaan. Pian sen jälkeen lähti myös Sissela, ja Heimer jäi istumaan yksin heidän perheensä raunioille. Siivoamaan yksin muiden jälkiä, kuten tavallista.

Hän vietti aamupäivän viinikellarissa yrittäen järjestellä paikkoja. Hän oli ollut viime kuukausina leväperäinen inventoinnissa, mutta pullolistan täytyisi olla ajan tasalla, jos hän tahtoi pitää vakuutuksen voimassa. Viiniterapia toimi hyvin, ja hän voi huomattavasti paremmin, kun hän sitoi lenkkikengät jalkaan ja lähti suorittamaan treeniohjelmaan merkittyä kahdentoista kilometrin lenkkiä.

Valoisaa mielentilaa ei kestänyt kauan. Itse valmistamansa ja yksin syömänsä päivällisen jälkeen hänen viimeinenkin illuusionsa tyttären uudesta elämästä särkyi. Heimer meni Emelien huoneeseen. Hän ei tietenkään aikonut nuuskia. Vain oleskella siellä tovin. Hänellä oli ollut toisinaan tapana tehdä niin tyttären Tukholmaan muuton jälkeen. Muistaakseen, miten he olivat seisseet aikoinaan kahdestaan muuta maailmaa vastaan.

Hän avasi ylimmäisen pöytälaatikon vain pelkämästä mieli-johteesta. Se ei ollut kunnolla kiinni, ja hän aikoi oikeastaan vain syätä sen paikoilleen. Niin hän ainakin tolkkutti itselleen. Mutta sen sijaan hän avasi laatikon ja reagoi heti nähdessään nipun vanhoja koulupapereita. Se näytti epäilyttävän lavastetulta. Hän nosteli papereita ja löysi pussin, joka sisälsi valkoista jauhetta.

Sitä oli vain vähän jäljellä pohjalla, ja hän sipaisi sitä keskisormeensa. Hän kosketti sitä kielellään ja maistoi kokaiinin kemiallisen, kitkerän maun.

Sen jälkeen hän oli soittanut tyttärelleen ainakin kahdeksan kertaa turhaan. Hän oli sisimmässään aavistellut tätä, muttei ollut halunnut nähdä totuutta. Uusi Emelie oli liian täydellinen. Hoitokodin terapeutit olivat kerta toisensa jälkeen muistuttaneet heille, että psyykkisesti sairastuneen tie eheytymiseen oli pitkä ja takkuinen. Björkbackenissa vietetty aika tuntui kuitenkin tepsineen hänen tyttärensä kuin ihmekuuri. Sisään oli otettu riidanhaluinen, huumeita himoitseva tyttö – ja ulos oli tullut kaupparokkeaan pyrkinyt neito, joka tahtoi liittyä mukaan perheyrytykseen. Tämä kaikki vain kuudessa kuukaudessa.

Heimer nousi keittiösaarekkeelta ja ryhtyi vaeltamaan talossa vailla päämäärää. Nahkakenkien pohjat natisivat valkolakatulla yksisauvaisella parkettilattialla, ja hän tunsu olevansa kuin ainut vieras maailman vaisuimmissa juhlissa. Ylipukeutunut kauluspaidassaan ja pikkutakissaan, vaikka olisi voinut hissutella talossa aamutossuissa ja -takissa. Täällähän ei ollut ketään muuta.

Hän vaihtoi ylleen beiget chinot ja Milanosta ostamansa mustan poolopaidan. Paita istui hyvin hänen treenatulla, jäntevällä yläkropallaan. Siitä hän sai kiittää juoksemista. Monikaan neljäkymmentäkahdeksan vuotta täyttänyt mies ei ollut yhtä hyvässä kunnossa. Hiusraja oli toki ryöminyt ylöspäin ja iho rypistynyt silmien ympärillä. Mutta hän piti kasvoistaan, ne olivat vanhentuneet tyylikkäästi.

Joskus hän osti salaa Svenska Damtidningenin käytyään Sisselan kanssa jossakin Tukholman ensi-illassa. Tuntui mahdavalta olla yksi lehtikuvien ihmisistä. Hänellä oli tapana verrata itseään ja Sisselaa muihin saman ikäisiin pariskuntiin. Bjurwallit olivat pettämätön voimakaksikko, mitä tuli vaikutusvaltaan ja hyvään makuun.

Heimer palasi keittiöön. Hän voiteli itselleen leivän mutta sai syöttyä vain puolet. Hänen ajatuksensa harhailivat Emelien ja siihen, missä tämä mahtoi olla. Tyttö oli ollut niin vihainen lähtiessään aamulla talosta. Heimer halusi jutella hänen kanssaan. Kaikessa rauhassa, kun tyttö ei olisi enää yhtä kiukkuinen.

Hän meni uudestaan tyttärensä huoneeseen ja istahti sängylle. Miten huonosti tämä uusi Emelie sopikaan yhteen entisen kanssa. Valkoiset puserot ja kašmirpaidat roikkuivat henkareilla mustien huppareiden ja bändien nimillä varustettujen teepaitojen seassa. Lattialla nökötti Burberry-laukku vinyylilevyjä pursuavan keltaisen muovilaatikon vieressä. Ja kaikkein selkein kontrasti – siro Macbook nahkasuojuksissaan korkean pöytätietokoneen, kolmen näytön ja hävittäjä-lentäjällekin kelpaavien kuulokkeiden vieressä.

Kirjoituspöydän yllä roikkuva valokuva oli kuin muistutus toisesta ajasta. Ryhmäkuva Striker Chicksistä ensimmäisissä kisoissaan Jönköpingin Dreamhackissa. Emelie seisoi kuvan oikeassa laidassa päätä muita tyttöjä pidempänä. Vaaleat hiukset oli tuolloin värjätty tummiksi, ja niissä oli lyhyt paasikampauus. Meikki oli kovempi, ja ylähuulta koristivat nuo kaksi rengasta, joista Sissela oli ollut niin tuhtunut.

Heimer käänsi katseensa valokuvasta. Häntä halutti lähteä uudestaan lenkille. Purkamaan energiaa kropasta ja tuntemaan veren maun suussa. Jotta hän unohtaisi, miten selkärangaton ameba hän oli ollut, joskin vain hetken.

Sitten hän kuuli oven avautuvan alakerrassa. Sen jälkeen tömähdyksen laukun pudotessa klinkkerilattialle ja toisiaan vasten tangolla heilahtelevien vaateripustimien kilinän hattuhyllyn alla. Lopuksi väsyneet askeleet portaissa.

”Kulta, viitsisitkö tuoda minulle lasin vettä?”

Heimer oli mennyt keittiöön Sisselaa vastaan ja näki, miten tämä riisui korkokenkensä ja lysähti sohvalle viereisessä olohuoneessa. Vaimon puhe takelteli tuskin huomattavasti mutta sen verran, että Heimer käsitti hänen olevan humalassa.

”Tottahan toki”, hän sanoi yrittäen olla näyttämättä harmiaan siitä, ettei vaimo ollut vastannut hänen puheluihinsa illan aikana. Emelie tarvitsi heidän tukeaan, ja olisi typerää ryhtyä taas riitelemään.

Hän painoi lasin jääkaapin ovesa olevaan syvennykseen ja tarkasteli sohvalla istuvaa vaimoan, kun kylmää soodavettä virtasi lasiin. Platinanvaaleita hiuksia ja itsepäistä kiehkuraa, joka ei suostunut pystymään korvan takana. Aristokraattista nenää, johon hän tiesi vaimon olevan kovin tyytyväinen. Leukaa, jota vaimolla oli tapana sivellä vähän liian usein. Kirurgi oli kiristänyt ihoa viimeisimmällä kerralla liikaa. Se ei näyttänyt luonnolliselta yli nelikymppisellä naisella, Sisselalla oli tapana nurista. Heimer ei kommentoinut mitään, mutta ajatteli, että sehän oli koko plastiikkakirurgian juju.

Sissela olisi voinut pitää vanhan leukansa, jos halusi näyttää luonnolliselta.

Hän laittoi lasinalusen vesilasın alle pöydän suojaksi.

”Kiitos”, Sissela sanoi ja joi puolet vedestä yhdellä kulauksella. ”Anteeksi, että meni näin myöhään. Kokous venyi, ja olin aivan unohtanut, että meillä oli vielä viininmaistelu sen jälkeen. Sain muutaman pullon mukaan. Hallituksen uusi mies on osaomistajana eteläafrikkalaisessa viinitarhassa, ja kun kerroin hänelle sinun viiniharrastuksestasi, hän tahtoi välttämättä lähettää sinulle laatikollisen.”

”Välitä hänelle kiitokseni”, Heimer sanoi ja istahti Laminojatuolille.

Häntä raivostutti, että vaimo teki sellaista. Kuinka tämä saattoi kuvitella, että jonkun hevoshuijarin pullot ansaitsisivat paikan hänen kellarissaan? Eikö Sissela ymmärtänyt, miten huolella hän oli rakentanut kokoelmaansa, ja jäljelle jäänyt vähäinen tila kellarissa oli varattu bordeauxviineille, jotka hän toivoi ostavansa Sothebyn viinihuutokaupasta myöhemmin syksyllä.

”Oletko kuullut Emeliestä tänä iltana?” hän kysyi.

”En”, vaimo vastasi. ”Eikö hän ole kotona?”

Heimer pudisti päätään, ja vaimo nosti toisen jalkansa sohvalle ja ryhtyi hieromaan sitä. Heimer yritti muistaa, milloin vaimo oli lakannut pyytämästä häneltä jalkahierontaa pitkien, epä mukavissa kengissä vietettyjen päivien jälkeen.

”Hän ei voi hyvin”, Heimer sanoi ja nousi seisomaan.

Hän viittasi vaimoa tekemään samoin, ja he menivät yhdessä tyttärensä huoneeseen. Hän avasi pöytälaatikon ja osoitti pussia, joka sisälsi kokaiinin jyvät.

”Onko tuo sitä, mitä luulen?” Sissela kysyi.

Heimer nyökkäsi.

”Tunnen itseni niin huijatuksi”, vaimo jatkoi lyhyen hiljaisuuden jälkeen. ”Ensin ne opintoja koskevat valheet, ja nyt tämä. Hänhän lupasi lopettaa.”

”Olemme olleet sinisilmäisiä. Meidän olisi pitänyt käsitellä, ettei se kävisi niin helposti.”

”Tarkoitat varmaan, että minä olen ollut sinisilmäinen. Sinähän et uskonut, että hän oli oikeasti toipunut.”

Juuri sitä Heimer tarkoitti. Mutta hän oli tyytyväinen, että vaimo osasi vetää sen johtopäätöksen itsekkin.

”Hän ei vastaa kännykkään”, hän sanoi. ”Ajattelin lähteä etsimään häntä.”

”Onko se järkevää?” Sissela kysyi. ”Hän tulee varmasti pian takaisin, ja tahdon, että olemme silloin molemmat kotona. Hän kuuntelee sinua enemmän kuin minua.”

Ei, Heimer ajatteli. Aiemmin kyllä, mutta se oli ennen Björkbackenia.

Hän antoi Sisselan päättää, kuten tavallisestikin, ja he joiivat kamomillateetä, jonka vaimo väitti rauhoittavan hermoja. Kun kello löi yksi, eikä tytärtä vielääkään kuulunut, Sissela vetäytyi makuuhuoneeseen yöpuulle. Heimer kömpi sohvalle vetäen viltin ylleen. Hän heräisi, jos Emelie yrittäisi hiipiä hänen ohitseensa. Hän vannoi itselleen, että yrittäisi todellakin keskustella tytön kanssa. Entinen Emelie piili vielä jossakin kuoren alla. Se Emelie, joka oli asettanut toivonsa hänen varaan – eikä hän tällä kerralla tuottaisi pettymystä.

3.

BALTIMORE, 2019

PAIKKA, JOSSA MIES OLI MAANNUT, oli tyhjillään. Sänky oli poissa, ja miehen ruumiiseen kiinnitetyt laitteet seisoivat sammutettuina vaunussa seinän vieressä.

John oli menettänyt tajuntansa jälleen, kun miehen kasvot olivat palauttaneet hänen mieleensä, miksi hän oli sairaalassa. Nyt ikkunan takana oli pimeää. Päivä oli vaihtunut illaksi tai yöksi. Hän ei tiennyt, kummaksi, sillä huoneessa ei ollut kelloa.

Hoitaja palasi takaisin. Hän seisoi sängyn vieressä ja katsoi Johnia huolestuneena. Tajunnanmenetykset eivät kuulemma kuuluneet kuvaan ylävartalon ampumavammoissa, ja hän tahtoi kutsua lääkärin paikalle. John vastusteli. Niskaan ei sattunut enää, ja morfiini oli karkottanut kivut rinnasta. Hetken emmittyään nainen luovutti.

”Mitä vierustoverilleni tapahtui?” John kysyi.

”Hän joutui uuteen leikkaukseen. Ensimmäinen ei onnistunut kunnolla, ja kirurgi tahtoi leikata hänet uudestaan”, hoitaja sanoi ja napsautti sitten suunsa kiinni.

Ehkä hän pelkäsi paljastaneensa liikaa toisesta potilaasta. Sairaalojen vaitiolovelvollisuus oli tiukka. John mietti, paljonko nainen mahtoi tietää hoitamistaan potilaista. Poliisivartio huoneen ulkopuolella kuului tuskin Johns Hopkinsin vakiokuvioihin.

Hoitaja toivotti hyvää yötä, kun John oli luvannut painaa hälytysnappia, jos häntä alkaisi huimata. John odotti, että

nainen poistuisi, ennen kuin sulki silmänsä. Katkonaiset muistikuvat Baltimoren sataman tapahtumista olivat hahmottuneet ymmärrettäväksi kokonaisuudeksi sillä sekunnilla, kun hän oli nähnyt toisen miehen kasvot. Vaikka hänen kehonsa protestoi ja takaraivo alkoi jälleen sykkiä kivusta, hän pakotti itsensä takaisin rahtikonttiin, jossa oli uskonut elämänsä päättyvän.

Abaeze oli siellä muiden tuttujen naamojen kanssa. Ja tietysti Ganiru. Aina Ganiru. Ganiru oli kutsunut heidät koolle ja kuljetti heidät konttien labyrintin halki sataman pohjoispuolella. Lopulta hän pysähtyi yhden kontin eteen ja nosti puomin avaten kontin raskaat ovet.

Hän nyökkäsi häntä lähimpänä seisovalle Abaezelle merkiksi siitä, että tämä kapuaisi sisään. Sen jälkeen John ja muut seurasivat perässä. He asettuivat seinien vierustalle ja katsoivat, kun Ganiru yritti sulkea ovet. Lukitusjärjestelmä pani hanttiin, mutta kun Ganiru tönäisi ovea lantiollaan, salpa liukui paikoilleen, ja sisään virrannut hento kevätaurinko jäi ulkopuolelle.

Sekuntia myöhemmin kontin kattoon syttyi hämärä valo. John nosti katseensa ja näki koukkuun ripustetun työvalon. Ganiru astahi pari askelta eteenpäin ja ojensi kätensä kohti lampua. Hän nosti sen koukusta ja kannatteli sitä edessään rintansa korkeudella. Kylmä valkoinen valo valaisi hänen kasvojaan alhaalta saaden hänet näyttämään pahansuovalta haamuolennolta.

”Istukaa.”

John vilkaisu muita. Tuntuisi oudolta joutua laskeutumaan likaiselle lattialle.

”Istukaa”, Ganiru toisti.

Tällä kerralla miehet tottelivat ja nojautuivat ruostuneita terässiiniä vasten. John tunsu kylmän metallin hohkaavan paitansa läpi.

”Mistä on kyse?” Abaeze kysyi.

Jos John olisi esittänyt sen kysymyksen Ganirulle, hän olisi saanut pari raikuvaa korvapuustia vastaukseksi. Mutta Abaezen laita oli toisin. Tämä oli ollut mukana kauemmin, ja tämän asema ryhmässä oli toinen.

”En olisi ikinä uskonut joutuvani sanomaan tätä, mutta joku teistä laulaa.”

John oli kiitollinen, että hänen kasvonsa olivat pimeässä eikä niiden ilme näkynyt, kun Ganiru sanoi sen. Hän oli nähnyt monta kertaa unta kurkkuaan kuristavista valtavista käsistä. Aivan aataminomenan alta puristavista peukaloista, kunnes hän ei saanut enää henkeä.

”Kuinka varma olet siitä?” Abaeze kysyi matalammalla äänellä.

”Vittu, sataprosenttisen varma. Meillä on ollut ongelmia toimituksissa, joita huumeepoliisi on torpedoinut. Niinpä kerroin teille väärästä lähetyksestä, jonka piti olla tulossa rahtikoneella. Ja arvatkaa, mitkä laatikot kytät avasivat?”

Ganiru kuljetti lampun valoa miestensä edessä kuin soihutua. Hän valaisi jokaista naamaa viipyen pari sekuntia kunkin kohdalla.

”Jos joku tahtoo sanoa jotakin, nyt on oikea hetki”, hän sähisi.

Kun tummat silmät olivat lipuneet Johnin ohi, hän yritti kohottaa kättään pyyhkiäkseen hikeä otsaltaan. Käsi ei totellut. Aivojen signaalit eivät kulkeneet perille, järjestelmä oli pettänyt jossakin päin kehoa.

Ganiru taas. Karjaisu kaikui kontissa.

”Vittu, vastatkaa!”

Kun kukaan ei sanonut mitään, Ganiru vetäisi pistoolin olkakotelosta takin alta ja laski sen eteensä lattialle. Hän tönnäisi aseensa pyörimään ympäri. John seurasi pyörivää piippua katseellaan. Vauhti hidastui vähitellen, ja kun pistooli pyöri viimeistä kierrosta, tilanne näytti huonolta. Viime hetkellä piippu päätti kuitenkin liukua hänen ohitseen ja pysähtyi toisen miehen kohdalle.

Ganiru nosti aseensa, työnsi sen koteloon ja ripusti työvalon takaisin kattoon. Sitten hän kiskoi mielisairaassa ruletissa hävinneen miehen lattialta ja lähti raahaamaan tätä ovelle. Hän avasi kontin oven vapaalla kädellään ja tönäisi miestä niin rajusti, että tämä kaatui ulos asfaltille.

Hän kääntyi sisällä olevien kasvojen puoleen. Näytti nyt rauhallisemmalta. Väläytti pienen hymyn kuin pistoolileikki ei olisi niin kovin vakavaa.

”Ammun joka kymmenes minuutti teistä yhden, kunnes olen selvittänyt, kuka on vasikoinut”, hän sanoi ja meni ulos.

Johnin korvissa kumisi, kun raskaat ovet jälleen pamahtivat kiinni, ja valo kutistui taas työlampun valkoiseksi hehkuksi. Sekuntia myöhemmin ulkoa kuului kaksi nopeaa laukausta.

Seurasi tiheä hiljaisuus. Kuin kaikki miehet neljän peltiseinän sisällä olisivat pidättäneet hengitystään, eikä kukaan olisi tahtonut hengittää ensimmäisenä ulos. Lopulta hiljaisuus muuttui niin painostavaksi, että lähimpänä ovea istuva mies avasi suunsa.

”Iisisti nyt vaan, kukaan ei ole vahingoittunut”, hän sanoi. ”Luodit osuivat maahan. En usko paskan vertaa siihen juttuun torpedoiduista toimituksista. Ei kai kukaan meistä ole niin urpo, että alkaisi laulaa, mitä? Ganiru on aina ollut skitso ja tahtoo vain testata meitä.”

John oli melkein valmis uskomaan häntä. Hän kuulosti niin rauhoittavalta, lohduttavalta. Kohta kaikki olisi ohi, ja he nauraisivat välikohtaukselle yhdessä. Pomo tarjoaisi heille ryyppyä siinä surkeassa Patterson Parkin loukussa, jota hänen serkkunsa pyöritti.

John yritti taas saada aivonsa nostamaan oikeaa kättään. Hermoradat lakkoilivat yhä.

”Mitä mieltä sinä olet, Abaeze? Sinähän tunnet hänet”, kysyi ääni kauempana puolipimeässä.

Abaeze näytti syvästi keskittyneeltä ja vain kohautti olkapäitään. Kuin ei piittäisi muusta kuin omista ajatuksistaan.

Sitten lukkomekanismi paukahti uudelleen. Kapea juova päivänvaloa lankesi sisään ja leveni, kun ovi avautui puoliksi. Konttiin sysättiin jotain, ja valo katosi taas. Ganirun kumea ääni kaikui terässeinistä.

”Viisi minuuttia jäljellä.”

John näki, miten moni singahti pystyyn ja asettui puoliympyrään ruumiin ympärille. Joku ravisteli sitä saadakseen reaktion. Aluksi varovasti, sitten rajummin. Silloin kasvot valahtivat sivuttain, ja silmä tuijotti Johnia jalkaparin välistä. Toinen oli ammuttu pois.

Mies, joka oli äsken rauhoitellut muita, hoippui kontin takanurkkaan ja oksensi kovaan ääneen. Mahahapon ja puoliksi sulaneen fajitan härski lemu levisi nopeasti ahtaassa tilassa.

Monet miehistä alkoivat huutaa ja syytellä toisiaan kuka mistäkin. John istui kuin lattiaan liimattuna yrittäen saada jonkinlaista tolkkua ajatuksiinsa. Ne vaihtoivat jatkuvasti suuntaa suostumatta muodostamaan käsitettävää kokonaisuutta.

Abaeze siirtyi kontin keskelle ja erotti kaksi miestä, jotka olivat käyneet käsirysyyn.

”Jos emme pysy rauhallisina, me kaikki kuolemme”, hän huusi.

Miehet lopettivat tappelun pitkin hampain. Ilmeisesti tajuten, että Abaeze oli ainoa, joka kykenisi pysäyttämään Ganirun.

”Kun hän palaa, kerron hänelle, kuka on vasikoinut. En anna itselleni koskaan anteeksi, että yhden meistä täytyi kuolla ennen kuin tajusin sen”, hän sanoi ja laskeutui takaisin istumaan.

Muutkin miehet istuutuivat. Seurasi outo hiljaisuus. Pelokkaat miehet seinän vierustalla karttelivat toistensa katseita. Lopulta joku uskalsi kysyä:

”Kuka se on?”

Abaeze pudisti päätään.

”Vasta kun Ganiru tulee.”

John mietti, mahtoiko hänen mielessään pyörivä kaaos näkyä ulospäin. Hänen hengityksensä oli niin nopeaa ja pinnallista, että hän huohotti kuin kuumeinen lapsi. Mutta kukaan ei kiinnittänyt häneen huomiota. Kaikilla oli kylliksi murheita omasta takaa, ja he tekivät laskelmiaan. Heidän sanansa Abaezen sanaa vastaan. Ketä Ganiru uskoisi?

Kontin ovet avautuivat taas, ja heidän pyövelinsä harppoi ketterästi kuolleen ruumiin yli lattialla. Hän näytti huomaavan, että kaikkien katset kohdistuivat Abaezeen.

”Onko sinulla jotakin kerrottavaa minulle?” hän kysyi.

Abaeze ei empinyt. Hänen äänensä oli vahva ja tihkui halveksuntaa.

”Tuo vasikoi”, hän sanoi sormi sojossa.

John näki, että sormi suuntautui häneen ja tunsi heti miesten katset ihollaan. Heidän silmissään ei ollut vain vihaa vaan myös helpotusta. Jos hän häviäisi, muut voittaisivat. Ensimmäinen palkinto oli armelias tieto siitä, että he saisivat nähdä huomisen päivän koittavan.

Mutta mistä Abaeze saattoi tietää? Jos hän edes tiesi. Hän olisi voinut valita summamutikassa kenet tahansa välttyäkseen itse syytöksiltä. John oli tuorein tulokas porukassa, jo yksin se teki hänestä sopivan kohteen.

”Oletko varma?” Ganiru kysyi.

”Olen. Hän jätti kerran kännykkänsä autoon lähtiessään kuselle. Siihen tuli hämäriä viestejä. En tajunnut silloin, mistä oli kyse, mutta nyt hitto tajuan”, Abaeze sanoi ja sylkäisi räkäklimpin petturia kohti.

John tuijotti sylkilammikkoa parinkymmenen sentin päässä jaloistaan. Hän voi pahoin mutta onnistui olemaan yökkäämättä. Nielisikö Ganiru sen oikeasti? Kuvittelisiko tämä tosissaan, että soluttautuja viesti toimeksiantajansa kanssa sillä tavalla?

Ilmeisesti – sillä nyt Ganiru kohotti aseensa häntä kohti.

”Särjet minun sydämeni. Sen vähän, mitä siitä on jäljellä.”

RIKOKSEN JÄLJET JOHTAVAT TOISELLE PUOLEN VALTAMERTA

Ruotsalais-amerikkalainen FBI-agentti John Adderley herää sairaalasängystä Baltimoressa kiitollisena siitä, että on vielä elossa. Muutaman sängyn päässä makaa mies, joka vain 24 tuntia aiemmin painoi aseensa piipun hänen päähänsä.

Kymmenen vuotta aiemmin Karlstadissa Etelä-Ruotsissa muoti-imperiumin omistaja Heimer Bjurwall huomaa tyttärensä, Emelien, kadonneen. Vanhemmat pelkäävät teini-ikäisen tulevan perijättären tulleen kidnapatuksi. Tyttöä ei kuitenkaan koskaan löydetä, ei elävänä eikä kuolleena, ja tapauksen tutkinta lakkautetaan tuloksettomana.

Todistajansuojeluohjelmassa Karlstadiin lähetetty Adderley saa Emelien ratkaisevammattoman tapauksen työpöydälleen. Avatessaan tutkinnan uudelleen hän käynnistää tietämättään ketjureaktion, joka uhkaa tuoda Atlantin toiselta puolelta Ruotsiin hänen menneisyytensä.

VIIMEINEN ELÄMÄ aloittaa dekkarisarjan, jonka keskiössä on FBI-agentti John Adderley. Traumojensa kanssa painiva, toiselle puolelle valtamerä väkisin sysätty Adderley on persoonallinen lisäyksenä nordic noirin henkilögalleriaan.